

HAFSAH FAIZAL

YILDIZLARI
ÖZGÜR
BIRAK

Çeviren

Elif Nihan Akbaş

*Azraa'ya;
Bazen dost,
Bazen düşman,
Bazen acımasız,*

Daima kardeşim.

*Şeref, kalpten önce gelir, dedi kız.
Nezaket ölümü besler, dedi aslan.
Karanlığın ardından yıkım gelir, dedi oğlan.
Güç acının babasıdır, dedi kral.
Ve hepsi haklıydı sonuna kadar.*

I. FASIL

BOŞ BİR KABİR KADAR
KARANLIK

BÖLÜM 1

KARANLIK, DAMARLARINDA DOLAŞIYORDU. PARMAKLARINDAN filizler hâlinde çıkıyor ve her bakışını bulandırıyor-
du. Çok fazla ve çok hızlı düşündüğünde kollarından siyah
dereler gibi akıyordu.

Korku sana dönüşür.

Sandığın kapağını kaparken –ki Sharr’dan ayrıldıklarından beri
bunu bininci kez yapıyormuş gibi hissediyordu– tepedeki güneş
Nasir Ghameq’in gölgesinin Jinan’ın gemisinin tahta döşemeleri bo-
yunca uzamasına neden oluyordu. Parmaklarında, sandığın içinde
yatan dört kalpten yayılan istikrarlı bir atış hissetti. Bir zamanlar Ara-
vistan’ın kurucuları Kadim Kız Kardeşler’e ait olan, büyü parçalarını
kitlelere yetecek kadar çoğaltan, beş halifelüğün kraliyet minarelerinde
krallığın büyüsunün kaynağı olan kalpler. Organlar yerlerine konana
kadar büyü yok hükmündeydi – tıpkı son doksan yıldır olduğu gibi.

Yine de büyü onun içinde varlığını sürdürmeye devam ediyor-
du, varlığını gölgeleyen karanlık yüzünden saklayamadığı bir ger-
çekti bu.

“Ne kadar bakarsan bak beşinci kalp kendiliğinden belirmeyecek. O da öyle,” dedi Kifah, gözcü kulübesinden aşağı rahatça inerken. Üst kolundaki manşet parıltıdadı, işlenmiş çapraz mızraklar onun bir zamanlar kim olduğunu hatırlatıyordu: Pelusya Halifesi’ni koruyan Dokuz Seçkin’den biri. Nasir içinde duyduğu bir sancıyla, kadının şimşek hızındaki sözlerine altın saçlı bir generalin cevap vermesini beklediğini fark etti. Sevgi dolu bir *Dokuz’dan Biri* ifadesiyle bitecek aptalca ya da zekice bir şey.

Yankılanan sessizlik Baran Denizi’nin çırpınan dalgaları kadar gürültülü ve sarsıcıydı.

Nasir, Jinan’a doğru ilerledi. Bacağındaki yara, Sharr adasındaki bir ifritin hatırası, gemi boyunca topallamasına neden oldu.

“İki gündür denizdeyiz. Neden bu kadar uzun sürdü?”

Zaramlı kız dümenin başından gözlerini kısarak ona baktı. Dağınık, koyu renkli bukleleri ekoseli türbanının katları arasından çıkmıştı. Türbanının kumaşı kahverengi gözlerine kırmızımsı bir parıltı katıyordu. “*Anqa* buraların en hızlı gemisidir, ekselansları.”

“Sanki başka gemi varmış gibi, çocuk,” dedi Kifah.

Nasir kalplerin bulunduğu sandığı güvenle kızın yakınlarındaki bir boşluğa tıkkarken Jinan kaşlarını çattı. “Ben çocuk değilim. ‘*Anqa*, ‘Zümrüdüanka’ demek. Bilirsin, hani ateşten yaratılmış ölümsüz kuş. En sevdiğim yıldızın adını verdim. Babam...”

“Kimsenin umurunda değil,” dedi Nasir, gemi sarsılırken sert tahtaya tutunarak.

Jinan abartılı bir şekilde iç geçirdi.

“Daha ne kadar var?”

“Beş gün,” dedi kız ama Nasir’in yıldırın bakışı karşısında gururu söndü. “Ne, ekselanslarının gemisi en fazla altı günde mi gidiyor? Arkamda Sultan’ın kudreti olmadığı için beni bağışlayın.”

“Benim gemimin,” dedi Nasir ağır ağır, “Sharr’a varması iki günden az sürdü. Hem de yol üzerinde yendiğimiz Dandan’a rağmen.”

Jinan ıslık çaldı. “O hâlde o süslü saraya vardığımızda o geminin planlarına bir bakmam gerekecek. Acelemiz ne?”

Öfke Nasir'in tenini yaktı ve parmak uçlarında hızla siyah çizgiler belirdi. Jinan bakakaldı. Kifah fark etmemiş gibi davrandı ki bu da Nasir'i daha da rahatsız etti.

"Okula gittin mi?"

Jinan'ın gözleri kısıldı. "Bunun herhangi bir şeyle ne alakası var?"

"Gitseydin, ben Gecenin Aslanı'nın hayatta olduğunu söylediğimde bunun ne kadar acil bir durum olduğunu anlardın," dedi Nasir ve içindeki suikastçı, kızın gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden olan korkudan zevk aldı. Ona Aslan'ın çaldığı kalpten bahsetmedi. Bunu ve hatta büyüü bile umursamıyordu –Altair'i umursadığı kadar değil– ama kız bunu anlamazdı. Nasir bile karnındaki o tuhaf baskıyı, başka bir insan için duyulan endişeyi anlamıyordu. Annesinin sözde ölümüyle birlikte bu hissin de silinip gittiğini sanmıştı. "Benjamin'in bir kayaya takılıp öldüğünü mü düşünüyorsunuz?"

Jinan bir kez daha kaşlarını çatarak başını çevirdi; Kifah gemi direğine yaslandı, onu incelerken kollarını kavuşturdu. "Onu geri alacağız."

Benjamin'den bahsetmiyordu.

"Endişelenmiyorum." Nasir ona bakmadı.

"Tabii, elbette," dedi Kifah ağır ağır. "Ben onun Altair olduğunu ve başının çaresine bakabileceğini kendime yüksek sesle hatırlatmak istedim sadece. O kadar çok konuşur ki Aslan onu geri alalım diye yalvaracaktır. O beceriksiz ahmağı 'Alın sizin olsun' yazılı bir tabelayla bir yerlere bırakırsa hiç şaşırım."

Bu bir yalandı ve ikisi de bunun farkındaydı. Belirsizlik, kadının normalde sabit olan sesinde acıyla çınıyordu.

Nasir önünde uzanan denizin ötesine, Sharr adasına doğru baktı. Bir yanı peşlerine düşmüş, en az Aslan'ın kendisi kadar karanlık ve korkunç başka bir gemi görmeyi bekliyordu. İki hafta önce Nasir, Altair'i her an öldürmeye hazırdı – yoluna çıkan herhangi birini öldürmeye hazırdı ama şimdi gözlerini kapadığında Altair'in açık

avuçlarından çıkan kör edici ışık huzmelerini görüyordu. Aslan'ın siyah esasının Benyamin'in kalbinden çıkan keskin yüzeyini görüyordu.

Fedakârlık, diye mırıldanmıştı Benyamin. Fedakârlık, ölümün romantik bir saçmalık kılığındaki hâinden başka bir şey değildi. Nasir biliyordu – o ölüm ve karanlık için doğmuştu ve birçok başka kalbi durdurmuş biri için bir kalp taşımak zordu. Sonsuza dek hatalarıyla gölgeleneceğini bile bile doğruyu yapmak zordu.

Sharr'da bir yerlerde kalbi atmaya başlamıştı ve o da bunu sürdürmeye niyetlenmişti. Kendini buna değer biri hâline getirmeye niyetlenmişti; bu, ailesini yok eden büyüü geri getirmek anlamına gelse bile.

İşe Altair'i kurtarıp Aslan'ı haklayarak başlayacaktı.

Jinan'a baktı. "Beş gün çok uzun. Üçe düşür."

Jinan tükürükler saçarak konuşmaya başladı. "Bu imkâns–"

Ama Nasir çoktan alt güverteye inen merdivenlere yönelmişti. "Sen üç güne düşür, ben de Benyamin'in gümüşlerini ikiye katlayayım."

Genç kaptan bir anda bağırmağa başladı. Ayaktakımından oluşan tayfası ânında dikkat kesilirken bir kaos çıktı, dalgalı denizde kendilerini evlerinde hisseden Zaramlıların kaba bağırsı çağrıları duyuldu. Nasir kızın bu kadar çok parayla ne yapacağını bilmiyordu ama umurunda da değildi. Tahtın harcayacak yeterince parası vardı.

Nasir basamaklardan topallayarak indi. Üç gün hâlâ üç gündü ve çok uzun bir süreydi. Artık adada zincirli değilken Aslan'ın orada kalmak için bir sebebi yoktu, özellikle de Macavhar –en çok istediği şeyin anahtarı– ondan gitgide uzaklaşırken. Zümrenin Aslan'dan önce kıyıya ulaşması şarttı yoksa çok daha beter sıkıntılarla karşılaşacaklardı ve eğer yolculuklarını hızlandırabilecek biri varsa o da Zaramlı bir fani değildi.

Yanan yakıtın küf kokusu geminin içindeki tuzlu havaya yapıştı. Nasir bir dizi diş gibi yan yana sıralanmış kamaraların, loş ışıktaki

kopkoyu görünen, sarayı anımsatan sürgülü yatakların ve az sayıdaki diğer eşyanın yanından geçerken fenerler titreşti.

Soluğu kesildi ve kendini birden ona görevini söyleyen Ghameq'in karşısında buldu. Sultan'ın generalini öldürmekte başarısız olmuştu. Avcı'yı öldürmekte başarısız olmuştu. Macavhar'ı getirmekte başarısız olmuştu.

Başarısız, başarısız, başarısız.

Düşüncelerini serbest bıraktı. Artık her şeyin farklı olduğunu hatırlattı kendine. Babasıyla arasındaki yular boğum boğum olmuştu artık, çok daha fazla kişinin yaşamına dolanmıştı. Zafira, Altair, Kifah, annesi ve en önemlisi pençelerini Ghameq'e geçirmiş olan, onun her hareketini kontrol eden Gecenin Aslanı.

Bakışları en uzak uca, Zafira'nın kamarasının ulaşılmaz bir çıkıntı gibi durduğu yere kaydı.

Güverteye çıktığı ender zamanlarda Macavhar hep sıkı sıkıya göğsüne bağlanmıştı, bakışları uzak ve ilgisizdi. Gözlerindeki buzun silindiğini, yerini başka bir şeyin aldığını görmek Nasir'i endişelendirmişti ama korkağın teki olduğundan ona yaklaşamamıştı ve Sharr'daki son anlarının çılgınlığı azalmaya devam ederken aralarında hızla artan mesafeyi durdurmak için ne yapacağını bilmiyordu.

Bacağını dinlendirmek için durup parçalanmış bir kirişe yaslandı. Gümüş Cadı –*annesî, rimaal*– en az Zafira'nınki kadar uzak bir kamara seçmişti ve nihayet kapısına ulaştığında döşemedeki koyu bir parıltı duraksamasına neden oldu.

Kan?

Eldivenini çıkardı ve iki parmağıyla lekeye dokunarak parmaklarını burnuna götürdü. Keskin ve metalik – kesinlikle kan. Parmaklarını kıyafetine sildi ve başını kaldırarak gelişigüzel ilerleyen izi takip etti.

Kanın bir kapının ardında yok olduğu en dipteki kamaraya dek: Zafira'nın kamarası.

BÖLÜM 2

GÜÇ KEMİKLERİNDE AKIYORDU. RUHUNDAN SÜZÜLÜYOR, atıkları görünmez bir uçuruma akıyordu. Onu boşaltıyordu. Zafira Iskandar, Arz olarak bilinen lanetli ormana girmeye kendini bildi bileli cesaret etmişti; büyü yavaş yavaş teninin altına işlemişti, her zaman orada, ulaşılabileceği bir yerdedi.

Ama şimdi gitmişti.

Bir sandığa tıklımış, kendinden fazla emin bir Zaramlının yanındaki çürümeye yüz tutmuş bir köşeye itilmişti. Öfkeli düşünceleri Macavhar'da yankısını buluyordu.

“Büyü ele geçirildikten sonra o kitabı yok etmeyi planlamıştım.” Anadil, Gümüş Cadı, Aravistan'ın Hanım Sultanı ve Kadim Kız Kardeş, Zafira'nın kucağındaki yeşil kitaba dudaklarını büzerek baktı. Fener yüzünün bazı açılarını gölgede bırakıyor, beyaz saçlarını altın sarısı bir ışıkla parlatıyordu. Zafira'nın kamarası onun ihtişamı yanında sönük kalmıştı.

Bizi sevmiyor, diye hatırlattı Macavhar.

Zafira artık onun sesini duyunca irkilmiyordu. Arz yakınların-

daki gölgelerin bir zamanlar onu okşayan yatıştırıcı fısıltısına hiç benzemiyordu. O eski sesin bir arkadaşına ait olduğunu düşünüyordu ama Gecenin Aslanı'na ait olduğunu öğrenmişti.

Hayır, bu ses kendinden emin ve talepkâr olsa da büyüünün ardında bıraktığı boşlukla doluydu ve Zafira şikâyet edemezdi.

Doğru, sevmiyor.

O da Macavhar'la konuşmaya başlamıştı.

Zafira, o vazgeçilmiş şeyi ele geçirmek için yaşadığı onca sıkıntıdan sonra alaycı bir cadının onu yok etmesine izin vermeyecekti. Gökler adına, bu kadın o yüzden mi onun kamarasına gelmişti? “Ondan korkuyorsun.”

“Macavhar kardeşlerimin anısının cisim bulmuş hâli,” dedi Gümüş Cadı karyoladan yıkıcı bir bakış atarak. Zafira artık bu kadının Nasir'in annesi olduğunu bildiğinden, o bakıştaki benzerliği görebiliyordu. “Benim korkacak neyim var ki?”

Bilmiyor. Sharr'da ele geçirdiğimiz şeyden haberdar değil.

Ciğerlerindeki o baskı bir hatırlatma olduğu kadar sessizlik emriydi de: *Zafira'nın kendisi* bile Sharr'da kazayla avucunu kesip kendini bu kitaba bağlayarak ele geçirdiği şeyin boyutlarını bilmiyordu. Çünkü Macavhar, Kız Kardeşler'in anılarından fazlasıydı.

Neredeyse doksan yıldır Gecenin Aslanı'yla birlikte Sharr'da beklemişti. Onun anılarından bazılarını da barındırıyordu ve Gümüş Cadı'nın bundan hiç haberi yoktu. *Kimsenin* yoktu.

Söyle onlara. Vicdanının sesi, Macavhar'ın ağır varlığı altında sadece bir fısıltıdan ibaretti ama ona kulak asmamasının sebebi bu değildi. Sadece *yapamazdı*. Bir zamanlar onunla konuşan karanlıktan onlara nasıl bahsedemezse, Macavhar'dan da bahsedemezdi. Korku bütün kelimelerini paramparça ediyordu. Onlardan korkuyordu. Diğerlerinin onu nasıl göreceğinden korkuyordu.

Sırf kadın olarak doğduğu için yeterince uzun süre yargılanmıştı zaten.

“Ama ona ihtiyacımız var,” dedi Zafira en sonunda ifadesini yumuşatarak. Altındaki sandık gemiye civatayla tutturulmuştu ama

dalgalar yüzünden midesi altüst oluyordu. “Büyüyü *canlandırmak* için.”

“Ben Kadim Kız Kardeş'im, kızım. Büyünün nasıl canlandırılması gerektiğini biliyorum. Hakkında az bilgi sahibi olduğum şey kitap çünkü onların son anlarında, Aslan'ı yenmek için gösterdikleri son çaba sırasında yazıldı.”

Yenmişlerdi de. Onu yok edecek kadar güçlü değillerdi ama onu Sharr'a hapsedmiş ve Macavhar'ı yaratmışlardı. Zafira'nın gördüğü kadarıyla kitap tek bir neden için yaratılmıştı: Günün birinde hikâyeleri bilinsin diye anılarına evsahipliği yapması için. Büyünün o uğursuz günde Aravistan'dan neden koparıldığı, neden öldükleri ve en önemlisi kalplerinin nerede olduğu bilinsin diye.

“Kalplerin minarelerden sökülmesi Aravistan'ı büyüsüz bıraktı ama Aslan'ı tuzağa düşüren tılsım o kadar çok kullanıldı ki krallığı lanetledi, bütün halifeliklerden enerji çekti ve yıkıma neden oldu. Demenhur'da kar. Sarasin'de karanlık. Sharr zamanın içinde dondu,” dedi Gümüş Cadı, Zafira'nın şaşkınlığını yakalayarak. “Sahiden ömür, mantığın ötesine uzadı. Ölüm imkânsız bir isteğe dönüştü. Sen Macavhar'ı ve kalpleri serbest bırakarak Aravistan'ı kurtardın, buna adada sıkışıp kalmış olanlar da dahil. En sonunda aradıkları huzuru buldular.”

“Sonra kaftar...” Zafira cümlesini yarıda kesip boynundaki şalın püskülünü çekiştirdi. Sırtlana dönüşebilen adamların ona pis pis bakmaları pek hoşuna gitmemişti ama sonunda zümrenin yardımına gelmişlerdi. Aslan'ın ifrit sürüsüyle savaşmalarına yardım etmişlerdi.

“Öldü.”

Zafira soluğunu bıraktı. Ölümü arzulayana kadar insanın ne kadar yaşaması gerekiyordu?

Jinan'ın bağırtıları sessizlikte yankılandı, çarpan dalgalar güvertedeki aceleci adımların sesini boğdu. Jinan'ın Benyamin'le anlaşması onları yalnızca Sultan'ın Kalesi'ne kadar götürecekti ama anakaraya doğru ilerliyorlardı; Demenhur'un, Zafira'nın kanındaki huzursuzluğu artıracığı kadar yakınına.

“Büyüyü nasıl canlandıracağını biliyorsan bana ihtiyacın yok,” dedi. *Ya da kitaba.* “Eve dönebilirim.”

Bildiği ne varsa büyü uğruna arkasında bırakmıştı. Baran Denizi’ni geçmişti. O korkunç Sharr adasını yürüyerek aşmıştı. Ama bu zaman ve mesafe, korkuyla iç içe geçmiş doymak bilmeyen bir arzu doğurmadan önceydi.

Çünkü Yasmine’le yüzleşmesi gerekecekti.

“Ne için?” diye sordu Gümüş Cadı, sesinde bir parça bile anlayış yoktu. “Arz yok oldu. Halkının artık bir avcıya ihtiyacı yok.”

Sözleri pragmatikti, akılcı. *Zalimce.* Zafira’yı çırılçıplak bırakmış, onu çölün ıssızlığında önemsiz bir zerreye indirgemişti. Zafira matemle göğsündeki yüzüğe uzandı...

Ve elini tekrar Macavhar’a indirerek parmaklarını kitabın sırtında gezdirdi. Neredeyse hemen bir huzur doldu içine. Endişeyi yatıştıran bir şey.

“Banyo yaptığımda sayfalar erir mi?” Zihninin uçlarında, yakalayamayacağı uzaklıkta acının filizleri salındı. Oysa şimdi üzgün olduğunu hatırlamıyordu. Bunun için bir neden de yoktu. Macavhar mırıldandı.

Gümüş Cadı duraksadı. “Bazen daha bir çocuk olduğunu unutturum.”

“Dünya çocuklukları çalıyor,” dedi Zafira, hâlâ yumuşacık olan elleriyle Baba’nın yayını tutuşunu düşünerek. Lana’nın Umm’un alınına ılık bir bez sürüşünü. Anne babasının ölü bedenleri kefene sarıldıktan sonra bir hayalete dönen Deen’i.

“Öyle. Macavhar büyülü bir varlık, elementlere bağışıklığı var. Yoksa Sharr’da ilk on senede toza dönerdi. Ancak yaşam gücü artık seninkine bağlı çünkü sen aptalca davranarak kendini ona bağladın. Onun birkaç sayfası yırtılırsa sen de bir organını kaybedebilirsin.”

Zafira kitaba bağlanmak istememişti. Bir *çocuktan* bu yolculuğa çıkmasını isteyen Gümüş Cadı’ydı. Zafira’nın şimdi bu kadim kitaba bağlanmış olması onun hatasıydı ve üstelik bu macera için Zafira’ya *ihtiyacı* bile yoktu. Aslan’ın çekimine direnecek kadar güçlü

herhangi biri olabilirdi. Hiçbirinin farkında olmadığı kadar derinlere düşmüş olan Gümüş Cadi'nın kendisi dışında.

Zafira, Sharr'ın onlara bir ömür yetecek kadar keşif sağladığından emindi ama bu, Kifah'ın isabetli sorusundan önceydi. Altair'in Aslan'la Gümüş Cadi'nın oğlu olduğunu öğrenmelerinden önce. Tuhaftır, bu aile bağına öğrenmek onu generale *daha* düşkün kılmıştı yalnızca.

Dilini ısırıldı. "Peki bu bağı çözenin bir yolu yok mu?"

"Ölüm," dedi Gümüş Cadi, sanki Zafira'nın önceden bilmesi gerekiyormuş gibi. "Kitabın ortasına bir bıçak saplarsan ondan kurtulursun."

"Ne hoş," dedi Zafira. "Geri kalan her şeyden de 'kurtulurum'."

Parmaklarını yeşil derinin üzerinde gezdirdi, başparmağını tam ortasına kabartmayla işlenmiş ateşli aslan yelesine bastırdı. Gümüş Cadi, Aslan'ı neredeyse onun kadar iyi tanıyan kızı inceleyerek yalnızca mırıldandı.

Bizi kıskanıyor.

Zafira tam katılacakken Macavhar'ın fısıltılarına karşı çenesini kilitledi. Sözlerin gerçekdışı olabileceğini fark etti. Bir Kadim Kız Kardeş neden fani bir kızı kıskansındı ki?

Zamanla birlik olacağız.

O da ne demekse artık.

İki fener aniden birbirine çarpınca Zafira yerinden sıçradı. Ok kılıfı yana yatınca içindeki oklar fırladı ve tozlar Sharr'ın kumları gibi etraflarında döndü. Gümüş Cadi'nın kılı bile kıpırdamadı ama Zafira kapı açılıp da koridorda bir silüet belirmeden hemen önce, hareketsiz ölümsüze hiç yakışmayan bir şekilde omuzlarının gerildiğini fark etti.

Zafira karışık saçları, daha önce yalnızca ölümcül okunu atmadan önce bir geyikte gördüğü mutlak hareketsizliği tanıdı.

Aravistan'ın Veliaht Prensi, ardında karanlıktan bir pelerine içeri girdi. Her zamanki gibi zahmetsizdi. Temkinli hareketlerine yeterince dikkat etmeyen birine neredeyse umursamaz gelebilirdi.

Gri bakışları küçük alanı taradı ve gözleri onunkilere kilitlendiğinde Zafira göğsündeki çırpınmaya engel olamadı.

Bakışları kısacık bir an için Zafira'nın dudaklarına kaydı.

"Yaralı mısınız?" diye sordu Nasir gölgelerle dolu, yumuşak ve talepkâr sesiyle. Ama tonunda Zafira'nın, Gümüş Cadı'nın bu konuşmanın her saniyesini izlediğini fazlasıyla fark etmesine neden olan bir gerginlik vardı, bir rahatsızlık.

Zafira o sorunun ardındaki anlamı bir zamanlar biliyordu. Korunması gereken bir servetken. Nasir'in yıkıcı yoluna rehberlik eden bir pusulayken. Bir zamanlar peşinde oldukları şeyi ele geçirdiklerine ve Zafira'nın –Sharr'daki, Demenhur'daki, göklerdeki, bu *dünyadaki*– amacı artık hükümsüz olduğuna göre bu endişenin nedeni neydi?

Zafira daha kendini toplayamadan Nasir, Gümüş Cadı'ya bakıp döşemedeki az önce orada olmayan karanlık bir izi işaret etti. Parmakları kırmızıya boyanmıştı.

"Demek gemi bu yüzden daha hızlı gitmiyor."

Sessizlikte dalgalar vurdu.

"Herhangi bir serabinin yapabileceği dünyevi işleri yapabilirim," dedi annesi nihayet, "ama zaman, konsantrasyon ve güç gerektiren bir illüzyondur ki şu an ikisi de bende yok."

"Peki neden?" Nasir'in sesi sabırsız, sözleri kısa ve netti.

Gümüş Cadı ayağa kalktı ve Nasir'in boyuna rağmen kadının karşısında her şey küçüldü. Pelerinini aralayarak altındaki kızıl elbiseyi gösterdi. Elbise yırtılmış ve kandan kaskatı olmuştu.

Zafira ayağa fırladı. "Aslan'ın siyah hançeri. Sharr'da."

Cadı'nın sağ omzunun altında Nasir'i korumak isterken aldığı bir yara vardı. Âdeta çentikli bir deliği andıran siyah bir irin sarmalıydı.

Sırılsıklam elbisesinden bir damla kan daha dökülürken Gümüş Cadı, "Ta kendisi," dedi. "Lanetli bir cevher tarafından açılmış bir yaranın bilinen bir tedavisi yoktur. Eski şifacılar Hessa Adaları'nda inzivada yaşarlardı ve içlerinden hâlâ hayatta olanlar varsa tek umudum orası."

“Peki ya Bait ul-Ahlaam?” diye sordu Nasir.

Zafira kadim Safin dilinden çevirdi. *Rüyalar Evi*. Daha önce hiç duymamıştı.

“Sultan’ın Kalesi’nden boğazı kolaylıkla geçip orada ihtiyacın olan şeyi bulabilirsin.”

“Ne pahasına? Ben o duvarların arasına adım atmam,” diye yanıtladı kadın ama Zafira onun dile getirmediklerini de duydu: *Bir daha olmaz*. Daha önce orada bulunmuştu ve bunun bedelinin parayla hiçbir alakası olmadığı açıktı.

Gümüş Cadı öyle kolay kolay ürkmezdi, o nedenle bakışlarındaki alev alev öfke ve dudaklarının bir somurtmayla hafifçe aşağı sarkışı tuhaftı. Gerçekten öyleydi.

“O hâlde bizden ayrılacaksınız,” dedi Nasir ve Zafira, adamın sert kayıtsızlığı karşısında ürperdi.

“Yürüyen bir büyü kaynağı olacağım. Size hiçbir faydası olmayan ama kaçınılmaz olan gerçekleşip de beni eline geçirdiğinde Aslan’ın çok işine yarayacak bir taşıyıcı,” diye yanıtladı Gümüş Cadı. “Benim kanım ve onun *dum sihr* bilgisiyle Aravistan’da hiçbir yer güvenli olmayacaktır. Benim üvey kardeş olan oğullarımla yapabileceği şeyler sınırlı.”

Nasir siyah filizlerin, derisinin bir içinde bir dışında dönüp durduğu ellerine baktı. Sanki nefes alıyor gibilerdi. Gölgele, Zafira’nın yön duygusu gibi geri çekilmemişti. Kendi büyüsunü sağlayabiliyorken kalplerin büyüüne ihtiyacı yoktu. Zafira’nın hissettiği boşluğu çekmek zorunda değildi.

Zafira’nın içinde çirkin bir şeyler kabardı, ciğerlerini sıkıştırdı ve Zafira panikten neredeyse Macavhar’ı düşürecek. Öfke tıpkı geldiği gibi aniden çekip gitti ve kalp atışları düzene girdi.

Ne – Nefesi titriyordu.

“Bu karmaşa senin yüzünden başladı.” Nasir’in sözleri fazla soğuktu ve Zafira adamın onunla değil annesiyle konuştuğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı. “Altair’i senin yüzünden Aslan’ın elinde bıraktık.”

Gümüş Cadı oğlunun gözlerine baktı. “Sert bakışlarını başka bir yere yönelttiğin bir dönem de vardı. Bana sevgiyle, şefkatle ve ilgiyle baktığın zamanlar.”

Nasir cevap vermedi ama sıkılmış yumruklarından çıkan karanlık filizler bir işaret sayılırsa, sözler yerini bulmuştu. Nasir annesini seviyordu, Zafira bunu biliyordu; sözlerinin bu kadar nefret dolu olmasının sebebi buydu.

“Bildiğin her şeyi sana ben öğrettim,” dedi annesi kibarca. “Hâlâ zaman var – sana karanlığı kontrol etmeyi öğreteceğim. Gölgele istediğin gibi eğip bükme.”

“Ona öğrettiğin gibi mi?”

Sessizlik bir gürlleme gibi yankılandı. Nasir gerisini duymak istemedi. Döndü ve peşinde gölgeleriyle topallayarak uzaklaştı. Zafira, Gümüş Cadı’nın gözünden hiçbir şeyin kaçmadığının farkında olduğundan bakışlarının Nasir’in ardından sürüklenmemesine dikkat etti.

“Bana kulak ver, Avcı Kadın,” dedi Gümüş Cadı. “Yanında daima bir bıçak ve kalbinde de merhamet taşıdığından emin ol. Hangisine ihtiyaç duyacağını asla bilemezsin.”

Zafira, kadının sesinde bir şeylerin heyecanı olduğunu hissetti.

“Ayrıca eve dönemezsin.”

Amaç. Hissettiği buydu. Bir şeyler onu batmaktan kurtarıyor, bir hiç olma hissinden saklıyordu.

“Dönersen, Sharr’a yaptığın o yolculuk –arkadaşının ölümü, Benyamin’in katli ve Altair’in esir düşmesi de dahil– boşuna olur.”

Belki de cadı, aklına koyduğu şeyi bulmak gibi nadir görülen bir yatkınlığa sahip olan birinin –bir *da’ira*– görev için gerekli olmadığını başından beri biliyordu. Belki de Zafira’da, Zafira’nın kendisinde göremediği ama Macavhar’ın anılarından doğruluğunu bildiği bir şeyi görüyordu. Gümüş bir dile kapılmadan önce iyi kalplilik ve saf niyetlerle ilerleyen birini, tıpkı onun gibi.

“Kalpler ölüyor. Onlar evlerinden koparılıp alınmış organlar, biz konuşurken bozuluyorlar. Onları minarelerine yerleştir yoksa büyüye sonsuza dek yok olur.”

BÖLÜM 3

ONUN FELSEFESİNE GÖRE GEÇMİŞİ DÜŞÜNMEK KIRIŞIK-
lıkların öncüsüydü. Yine de prangaya vurulup geminin
rutubetli iç kısımlarına tıklmış olan Altair al-Badawi
başka hiçbir şey yapamadı.

Yaşamının çoğunu annesinin sevgisi için rekabet ederek, ondan
tarafa her döndüğünde annesinin dudaklarını yukarı doğru kıvrı-
maya çalışarak geçirmişti. Annesinin onu hatalarının sonucu olarak
gördüğünü anlaması çok sürmemiş olsa da bu durumun boyutunu
ancak Sharr'da öğrenmişti: annesinin bir Kadim Kız Kardeş oldu-
ğunu, büyüün yok oluşunun sebebi olduğunu ve...

Altair yüzünü buruşturarak düşüncelerini durdurdu.

İnsan her gün Gecenin Aslanı'nın oğlu olduğunu öğrenmiyordu.

Güneş pencere yerine geçen küçük bir aralıktan sızarak, denize
açıldıkları gemiyi kurtarmak için Sharr'daki ifritlerle birlikte çalışma-
sının üzerinden iki gün geçtiğini bildirdi. O iki günde ona yemek ve
oturabileceği bir sandalye verilmişti. Bir mahkûm için fena değildi.

Tabii kurbanlık bir koyun gibi semirtilmiyor olsaydı.

Ara sıra bir ifrit gelip zincirlerini duvara bağlıyor, avucunu Aslan'ın ieeği maşrapayı doldurmak için kesmeden önce onu hareketsiz bırakıyordu. Babasının, insanın kendi yatkınlığının ötesine geçmesine izin veren yasak büyü olan *dum sihr* yakıtı olmaktan nefret ediyordu. Ama zincirlerden ve kan akıtılmasından daha kötü olan bir Şey varsa o da muhtemelen kolunun n kısmının en az dörtte birini kaplayan ve gücünü bastıran prangalardı. zerine kadim Safin dilinde sözcükler dövülmüş ağır siyah metal.

Damarlarındaki o tuhaf itme ve çekme onu olumsuz etkiliyordu. Zihnini yavaşlatıyordu ki bu fiziksel gücünü kaybetmekten daha beterdirdi – zira Aslan'ın hep ondan bir adım önce olacağı anlamına geliyordu.

Hayır. Yarım adım.

Bir sürgü çekildi ve Altair perişan durumdaki sandalyesine devrilerek zincirlerinin şangırtısına rağmen ayağını yıkık dökük bir masanın üzerine uzattı ve Gecenin Aslanı içeri girdiğinde burun deliklerinin sinirle açılıp kapanması Altair'i çok memnun etti.

“Srn çok yavaş,” dedi Altair sanki üniformalı adamlarıyla konuşuyormuş gibi. Zincirlenmiş olması, onurunu feda etmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Zenginler sürekli zincirleriyle gösteriş yapardı. “Kıyıya daha yaklaşamadık bile. Üstelik Gümüş Cadı Nasir'in yanında, senin gölgeler satığın kadar iyi Şekilde illüzyonlar rerken anakaraya senden önce varacakları kesin. Zaman onun bkebileceği seraplardan biri yalnızca. Her nereye yanaşmayı planlıyorsan oraya yanaştığımızda kardeşim bekliyor olacak.”

Altair'in esiş grleyişinin sekteye uğradığı nokta burasıydı.

Ne de olsa üvey kardeşi, Sharr'a kadar eşlik ettiği lm Prensi'nin ta kendisiydi ve ona verilen emirlerin Altair'i o terk edilmiş topraklara gömmek olduğunun tamamen farkındaydı. Ama o, Altair'i bırakmayı seçmişti.

Nasir ve zümre, bir aile hâline gelen yabancılar, dönüp kaçmışlar ve onu düşmanın eline terk etmişlerdi. Hayır, kardeşinin bekleyip beklemediğini tam olarak bilmiyordu.

Ama kusursuz görünmekten daha iyi yaptığı bir şey varsa o da blöf yapmaktı.

“Özgürlüğün kısa süreli olacak, Aslan,” diye bitirdi Altair biraz ezikçe. Off, cesaret dönecek bir baştan çıkarıcıydı.

Aslan ona Altair’in de çok kereler yüzüne yerleştirdiği yapmacık bir sırıtıyla baktı. *Babasının oğlu*. Karşısındaki adam ondan en fazla bir gün daha büyükmüş gibi görünürken onun babası olduğunu düşünmek sinir bozucuydu. Gerçi Altair’in kendisi doksan yaşındaydı, tam da Aravistan’ın büyüsüz kalışıyla aynı yaşta. Nasir’in yaşından dört kat büyüktü ve mütevazı olması gerekirse, o huysuzdan bir yaş daha küçük görüldüğünü söyleyebilirdi.

“Nereden başlasam?” diye sordu Aslan. “Anadil üç gün içinde ölmüş olacak.”

Belki o da en az Altair kadar iyi blöf yapabiliyordu.

“Ondan sonra arkadaşların kıyıya ulaştığında, sen ve ben onlardan Macavhar’ı ve kalan kalpleri alacağız.” Aslan başını eğdi. “Görüyorsun ya, çok ilerisini düşünüyorum, Altair. Belki bu sana tanıdık gelebilir.”

Altair’in ileriyi düşünmesi hiçbir zaman kendi kişisel kazancıyla ya da akıllamaz bir açgözlülükle ilgili olmamıştı. Bir takım kur, büyüyü canlandır. Benyamin’le beraber yaptıkları basit plan gün geçtikçe karmaşıklaşmıştı.

Annesinin ölmek üzere olduğuna inanmayı reddetti. Zümrenin azınlıkta kaldığına inanmayı reddetti, özellikle de buldukları yeri *dum sühr*’le koruyabilecek müttefiklerin onları Sultan’ın Kalesi’nde bekleyeceğini sağlama almışken. Dahası: Nasir’in büyüğü vardı. Zafir’da kanına bağlanmış Macavhar’ın gücü vardı.

Bu kadarı yetmeliydi. Çok uzun zamandır ilk kez Altair kendine nefes almayı hatırlatmak zorunda kaldı.

“Neden?” diye sordu. Anlayamadığı şey buydu – Aslan’ın arzusunun nedeni. Onunla aynı kanı paylaşan birinin sadece güç açlığı çektiğine inanmayı reddediyordu. Gerçekten de bundan daha sıkıcı bir güdü olamazdı.

Babasının bakışları dondu, camın içine sıkışıp kalmış parlak kehribar bir an için oradaydı ve Altair daha idrak edemedi yok olmuştu.

“İntikam,” dedi Aslan ama sözcük, kullanılmaya alışkın bir tonla söylenmişti. İğneleme yoktu, canlılık yoktu. Yalnızca alışkanlık. “Ve dahası, tabii ki. Bir düzen olmalı. Büyü, becerikli olanların elinde kalmalı. Sıradan insanların, Kadim Kız Kardeşler’in böyle rahatça bahsettiği şeyin kapsamını anlayabileceğini mi sanıyorsun?”

Eşitlik. Kadim Kız Kardeşler’in hatalarına rağmen Aravistan’a kazandırdığı buydu.

“Off, konu ölümcül günahlar olduğunda insanlar ne kadar da yaratıcı oluyor,” diye homurdandı Altair, hiç şaşırmamış gibi. “Düzen” şu durumda “açgözlülük” sözcüğünün başka bir ifade şekliydi. “Ama gerçekten bu yüzden büyüyü istiyorsan, bilgiye duyduğün sonsuz arzu sayesinde o eski atasözünü de duymuş olmalısın: ‘Büyü; ya herkese ya hiç kimseye.’ Bunun ortası yok.”

Tabii biri Gümüş Cadı’nın olduğu gibi bir Si’lah değilse. Tıpkı Altair’in ve Nasir’in yarısının olduğu gibi. Ama Sharr’da yeni bir şey daha öğrenmişti – ömrü boyunca kendisini tamamen Safin, Nasir’iye oğlanın yuvarlak kulaklarına rağmen yarı Safin sanmıştı.

Babasına çok benzemediği için minnettar olması gerektiğini düşündü – adamın kalbi bile yoktu. Aslan üst güverteye çıkan kapıyı açtı. Görünürde hiçbir neden olmamasına rağmen Altair’i görmeye bu kadar sık gelmesi tuhaftı. Koyu renk entarisi batmakta olan güneşin altında parlak bir eflatundu ve Altair, elinde olmadan, onun yanından ayrılmasını istemedi.

Sessizlik fazla gürültülü, hayaletler fazla gerçekti.

Altair’in ağzı ondan izin almadan konuştu. “Onun yasını tutuyor musun?”

Yaşayanların ne hissettiği ölümler için pek önem arz etmiyordu ama tek başına zaman geçirdikçe manevi kardeşini daha çok düşünüyordu.

“Benjamin’in Yüce Safin çevresini biliyorum,” diye devam etti Altair, sözcükler o kadim kalbini delip geçerken. “Diğerleri istemediği hâlde seni kendi arkadaş çevresine almış, sense onu lanetli bir cevherle katlettin. Son anlarında ne kadar çok acı çektiğini tam olarak biliyorsun.”

Aslan sakın ve değerlendirir tavrıyla geri döndü. Sanki Altair’in konuşmasını bekliyormuş gibi. “Bu kadar değersiz birini kurtarmaya çalışmamalıydı.”

Benjamin, Nasir’i hiçbir zaman sevmemişti. Plan yaptıkları yıllarda, Altair’in hedefi Nasir’i tahta geçirmekken bile Benjamin buna karşı olmuştu. Adada bir yerlerde bu durum değişmişti. Öyle ki Nasir’in, kendi ölümsüzlüğünü feda etmeye değer biri olduğuna karar vermişti Safin.

“Sen gerçekten kalpsizsin,” dedi Altair yorgun bir kahkahayla.

Aslan’ın gülümsemesi alaycıydı. “Aksini iddia etmek için bir kalbe ihtiyaç duyardım.”

Uzunca bir an o Altair’e, Altair de ona baktı.

“Ölümler acı duymaz,” dedi usulca ve Altair’in gözleri istemeden kapandı. Belki de babasının devam etmesini sağlayan bu duygu gösterisiydi. “Öte yandan arkadaşların seni geride bıraktığında, çekeceğin acıları gayet iyi biliyorlardı. O küçük ışık gösterini yapıp onları kurtardın. Peki ne için? Terk edilmek nasıl hissettiriyor?”

Altair kaskatı kesildi. Her şeye hazırlıklı olduğunu düşünmeyi severdi. Oysa bu hâlâ canını yakan bir noktaydı. Bir kahkaha attı, elinin altında tuttuğu pek çoğundan birini. “Sana duygulardan bahsetmemi istiyorsun.”

Aslan’ın gözleri parladı ve gemi sarsıldı, sessizliğin içinde sallanan halatların ağır gıcirtısı duyuldu. “Bunu anlayacak biri varsa o da babandır.”

“Gururum okşandı,” dedi Altair zincirlerini şakırdatarak. Prangaların ona ne yaptığını öğrenmeden önce ilk gece burayı ışıqla doldurmuştu. “Ama insan oğluna böyle davranmaz.”

Aslan yalnızca ona baktı. “Seni bıraktılar, Altair.”

Altair dudaklarını birbirine bastırđı. Cevap vererek onu tatmin edecek değildi ama Aslan da tıpkı oğlu gibi azimliydi.

“Tek sđınađının ben olacağımı bile bile.”

Altair’in onların gemiye koğuşlarını görmek için gözlerini kapamasına gerek yoktu. Arkalarında kumlar havalanıyordu. Nasir. Zafira. Kifah. Onu hiç sevmemiş olan annesi. Dönüp bir kez bile ona bakmamışlardı.

Aralarındaki mesafe uzarken bir kere bile dönmemişlerdi.

Benjamin’in gemisi demir alırken de.

Altair cevap vermemek için dilini ısırırken Aslan o kadifemsi, karanlık sesiyle, “İhtiyaçları olanı aldılar ve gerisini bıraktılar,” dedi. “Bir kez bile dönüp bakmadan.”

Zorla dizlerinin üzerine çöktürölürken, gölgeler boğazını sararken bile.

“Benjamin’in cesedi için bile.”

Altair nihayet çıkıştı. “Oradaydım. Tekrarlamana gerek yok.”

Aslan gülümsemedi. Zevkle seyretmedi. Hayır, Altair’e sanki acısını anlarmış gibi anlayışla baktı. Sonra onu karanlıkta bıraktı.

Altair ayaklarını yer indirdi ve başını ellerinin arasına aldı.

BÖLÜM 4

ÖLÜM, ŞAFAKTAN ÖNCE BİR TINGİRTIYLA BAŞLADI. ÇOK geçmeden sağır edici bir hâl aldı, gemi ambarı öyle kuvvetli bir şekilde titriyordu ki Zafira'nın dişleri düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Sallanan fenerler, gölgelerin Zafira'ya ölümlerine doğru koşan zümre gibi görünmesine neden oluyordu. Kalpler un ufak oluyordu.

Macavhar'ı çantasına attı, oklarını sadağına topladı ve hızla merdivenleri çıkarken neredeyse takılıp düşüyordu. Sanki yalnızca kitap ellerinde değilken berrak düşünebiliyor gibiydi.

Zafira son üç günü yıpranmış sayfaları karıştırarak, kadim Safin diline odaklanmaya çalışıp başaramayarak geçirmişti ki bu da ona kitabın okunmak *istemediğini* düşündürmüştü. Sayfalarının ayrılması için, hızlı kıvrımların ve harfleri noktalayan *i'jam* izinin görülebilmesi için elde tutulmak istiyordu. Bu, bir kitabın böyle bir şey istemesi ne kadar saçma olursa olsun, anlayabildiğini fark ettiği bir fikirdi. Bir nesnenin konuşabilmesi ne kadar saçma olursa olsun.

Ve etkilemesi.

Kaçık değildi; Macavhar'ın fısıltılarının onunla oynadığını biliyordu ve onun istediklerini ayırt etmek için dinledikçe her hareketi daha da tehlikeli bir hâle gelecekti. Onu daha temkinli kılmıştı çünkü artık ellerinde bir yaydan fazlasını tutuyordu: Sadece talihsiz bir geyiğin ya da tavşanın kaderini değil, Aravistan'ın geleceğini. Bir zamanlar *daama'* Kadim Kız Kardeşler'e ait olan kalpleri.

Sorun, onu dinlemekten vazgeçememesiydi.

Güvertedeki kaba saba Zaramca bağırışlar kaos ya da korku yüzünden yükselmemişti ve titreşimler durduğunda Zafira parıldayan yüzlerin ve yorgun gülüşlerin bolluğu karşısında kaşlarını çatı.

“O gürültü neydi?” diye sordu rüzgârın üzerinden.

“Çıpa,” dedi Nasir uzaktan, Zafira neden demir attıklarını gördüğünde.

Denizin kenarı tembelce gölgelik bir kumsal boyunca uzanıyordu. İç tarafta kum tepeleri dalgalar hâlinde yükselmişti, uyanmakta olan ufku altın sarısı fırça darbeleriyle boyayan kumlar Zafira'ya Deen'in bukleleriyle Yasmine'in lülelerini ve bunların rüzgârla dalgalanışını hatırlattı.

Arkadaşlarının hatırası karşısında korku ve özlem karşımı bir hisle yutkundu. Yasmine'i görmek, erkek kardeşini kurtaramadığı için üzgün olduğunu söylemek istiyordu. Onu yeterince sevmediği için üzgün olduğunu söylemek. Ama onu ne kadar görmek isterse istesin –Umm ve Lana'yı da– içindeki beklentiye inkâr edemezdi.

“Sultan'ın Kalesi. Kimseye ait olmayan ama herkese hükmeden şehir,” diye duyurdu Jinan.

Aravistan'daki her çocuk Sultan'ın Kalesi'ni bilirdi. Okulda haritaları inceler, papirüslerden tarih okurlardı. Arz ortaya çıkmadan önce, kalabalık bir liman, şehrin sınırlarını oluştururdu ve yaşam kıyılarından yayılırdı – rengârenk kumaşlarla dolu tezgâhlar, birbiri ardına dizilmiş pencereler, göğe uzanan minareler.

Hepsi hâlâ oradaydı ama boş ve cansızlardı. Tepede tembelce süzülen şahin dışında burada yalnızca hayaletler yaşıyordu artık.

* (Ar.) Kahrolasica –*çn*

“İnsanlar Arz’ın korkusunu Sultan’ın korkusuna tercih etti,” diye açıkladı Nasir.

Zafira ileride, çok uzaklarda kumların kıpırtısının işaret ettiği yaşam izlerini görebiliyordu; puslu minarelerin yükselişini, günün telaşının rüzgârla sürüklenişini.

“İnsanların buraya geri dönmesi uzun sürmez,” dedi Kifah, Gümüş Cadı da onlara katılırken. “Artık Arz yok olduğuna göre.”

Arz gerçekten de yok olmuştu.

Ardında düzensizlik bırakmıştı – dikenli böğürtlen çalıları ve dallar, kayalar ve leşler. Aravistan’ın üzerindeki lanetin kalkmasının üzerinden henüz bir hafta geçmişti ama kum çoktan ormanın kahlıntılarını yutmaya başlamıştı. O karanlık ağaçlar ortalarda görünmüyordu, sanki yer yarılmış da içine girmişlerdi, Sharr’ın –ya da belki de Aslan’ın– pençeleri artık yoktu.

“Görünürde hiçbir hayvan yok, Avcı Kadın,” diye dalga geçti Kifah. “Senin bir efsane olduğunu düşünmeye başlıyorum.”

“İç bölgelere göç etmiş olmalılar,” dedi Gümüş Cadı.

Zafira, Sharr’ın devasa ağaçlarının içinden beş kalbi çıkardıkları andan beri Arz’ın yok olduğunu biliyordu. Aslan içlerinden birini aldığı ve zümre Altair’i geride bırakarak kaçtığından beri. Gemilerin ileri doğru her atılışı ona Arz’ın, o sinsice yayılan mezarın, Zafira’yı olduğu kişi yapan o karanlık, ehlileştirilemez ormanın yok olduğunu hatırlatıyordu.

Onun yokluğunu gözleriyle görmek ise farklıydı. Kesinlik, Zafira’nın içinde bir yerlerde bir boşluk oydu. Gümüş Cadı’nın bıçak gibi sözleri daha derine saplandıkça saplandı ve Zafira havanın durgunluğu karşısında ürperdi. Değişim.

Kimim ben? diye sordu denize. Deniz onun anlayamadığı bir yanıt fısıldadı ve Zafira buna benzer bir an daha hatırladı; kıyıda, pürüzsüz siyah taşların arasında durduğu bir an.

Suluk mavi elbisesiyle Yasmin’e ona el salladığını gördü. Kıymetlisi Lana onun yanına yapışmıştı. Misk başını veda eder gibi sallıyordu; içlerinden birinin bile şüphelenmeyi aklına getirmedeği ve

Zafira Sharr'da Benyamin'den öğrenmemiş olsa hiç getirmeyeceği bir casus. Safin'in Demenhur'la ilgili uğursuz sözleri zihninde yankılandı. Sultan'ın Aravistan'ın ikinci en büyük ordusunu izlediği ve tıpkı Sarasin'de yaptığı gibi onu kontrol altına alacağıyla ilgili sözleri.

“Önce Demenhur'a gitmeliyiz,” dedi bininci kez, Nasir kalplerle birlikte onu büyük sandala doğru takip ederken. Zafira hissettiği kadar bencil görünmemek için, “Ve halifeden yardım istemeliyiz. Kim bilir Aslan nerededir?” diye ekledi.

Bir suçluluk dalgasıyla bakışlarını küçük sandıktan kaçırdı. Ailesini düşünmesi bencillik miydi? Onların güvende olduğunu görmeyi istemek? Ölmekte olan kalplerin canlandırılmasını ailesine tercih etmesi bencillik miydi?

“Parayı veren düdüğü çalar,” dedi Jinan, “ve Efendi Haadi'nin talimatı da buraya gelmemizdi.”

Ama o da öldü, demedi Zafira. İç çekerek tekneye adım attı ve karşısına yerleşirken Nasir'in dizi onunkine değince her bir zerresi alarına geçti. *Topla kendini.*

Sultan'ın Kalesi'ne, insanların Nasir'in ayaklarına kapanacağı ve başına bir taç takılacağı yere gidiyorlardı. Peşinde ölüm ve emrinde karanlık vardı.

Yine de güneşin şefkatli ışıkları Nasir'in saçlarını parlatırken, kayıp bir anı dudağının sol ucunu yukarı doğru kıvrıp tenini şeker ambalajı gibi büzüştürürken küreği eline aldığında Zafira'nın nefesi kesildi.

Sonra Nasir ona bakınca gözlerini kaçırdı, sandal denize doğru inmeye başlarken gümüşü bir parıltı gözlerinin Jinan'ın gemisinin güvertesine kaymasına neden oldu. Gümüş Cadı'yla yollarının burada ayrılacağını fark etti.

Anadil başını eğdi ve Zafira onu özleyeceğini anlayınca şaşırıldı. *Sadece biraz.*

Gümüş Cadı veda etmek ister gibi oğluya göz göze geldi ve Nasir de bakışlarına karşılık verdi, ağzı kaskatı oldu. Bütün duygularını sıkı sıkıya kontrol ediyor, gözlerindeki külün ardına saklıyordu.

Büyük sandal gemi mostrasının gölgesinin düştüğü sakin denize değdi. Mostraya güneş vuruyordu; bir kuşun altına batırılmış kıvrık gagası, aleve dönen tüylü kanatları. Bir Zümrüdüanka. Yelkenlerin üzerinde deniz yeşili bir flama dalgalanıyor, Zaram'ın altın balta ve üç damla kandan oluşan amblemini sergiliyordu. Kürekler çivit mavisı sularda ritmik olarak hareketlendi ve bu onları yatıştırdı ta ki Jinan hemen her konuda konuşmaya en az onun kadar hevesli tayfasıyla gevezelik etmeye başlayana kadar.

“Bir insan nasıl bu kadar gevezelik edebilir ki?” diye sordu Kifah, neredeyse komik görünen bir yılgınlıkla.

Zafira, Jinan'ın yanıtını duymadı. Karaya doğru ilerlerken omurgasından aşağı bir ürperti hissetti. Havada bir ağırlık, bir uyarı vardı ve bir avcı –bir *avcı kadın*– daima toprağın işaretlerine kulak verirdi.

“Yolunda olmayan bir şeyler var,” diye mırıldandı.

Kifah mızrağıyla kalçasında tempo tutarak başını salladı. “Korkacak neyimiz var ki? Bizler hayaletiz, yanlışları düzeltiriz. Hiçbir şeyin yolumuza çıkmasına izin vermeyeceğiz.”

“Süslü kelimeler insanı hayatta tutmaz,” dedi Jinan, sandal kıyıdaki kumlara otururken.

“Altair'le hiç tanışmamış olman üzücü,” diye yanıtladı Kifah.

Sandaldan ilk inen Zafira oldu ama kollarındaki tüyler diken diken olurken huzursuzluğu iyice arttı. Tayfa yüksek sesle veda ederek gemiye doğru yeniden kürek çekmeye başlarken Zafira ayağını ıslak bir *pat* sesiyle kumdan çekti. Jinan da en az denizcileri kadar bihaber bir şekilde bacaklarını esnetti.

“Bacaklarımın altında denizi hissetmekten daha çok sevdiğim bir şey yok ama bunun da hoş olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.”

“Off, küçük ateş kuşu. İhtiyar bir adam gibi konuşuyorsun,” dedi Kifah. Artık geminin sınırlarından çıktığı için sesi daha hevesliydi. “Hem sen neden diğerleriyle birlikte dönmüyorsun ki?”

“Korkarım gümüşlerimi alana kadar bu kısa boyumu epey bir

göreceksin. Bu arada tayfam da cadıyı Hessa Adaları'na götürüp geri gelecek. Bir cadının parasına güvenilir mi emin değilim ama teklif geri çevrilmeyecek kadar iyiydi.”

“O kadar çok gümüşle ne yapmayı planlıyorsun? Kendine bir tabure almayı mı?”

“Sessizlik,” dedi Nasir ve Zafira bir anda gerginliği tanıdık ve davetkâr gelen yayını çekti. Nasir sandığı temkinli bir edayla kolunun altına alarak palasını çekerken Kifah da mızrağını döndürdü.

Güneş ışığı oynayan kumların ve terk edilmiş yapıların arasından göz kırpiyordu. Zafira, boynuna bir şey batana ve dünya kararana kadar başlıklı karaltıları görmedi.